

Той бѣше старъ и силенъ и достигаше до 6 метра дължина. Всички го познаваха и наричаха „стария отшелникъ“, защото нѣмаше никакъвъ другаръ и не търпѣше такъвъ. Той не нападаше никога хората, нито заблудилитѣ се домашни животни, и затова го оставяхме на мира. Понѣкога дори децата на работницитѣ идваха близко до него и го замѣрваха съ камъни. Той само слабо изгрухтяваше и наново се скриваше въ водата.

Около тази частъ на рѣката обитаваше и другъ ловецъ — една грамадна водна змия, дебела колкото кълката на възрастенъ човѣкъ и дълга надъ 8 метра. Виждахме я често, завила опашка около нѣкое дърво, да виси надъ водата, съ погледъ впитъ въ нея. Тя сжщо така се изхранваше отъ тази частъ на рѣката. Често старитѣ туземни работници клатѣха глава и казваха, че това не е добре за стария отшелникъ: „Неговитѣ дни сж прочетени, анакондата ще го убие, защото за двамата нѣма достатъчно храна. И ние очаквахме всѣки день да почне борба за животъ между тѣхъ.

Единъ недѣленъ день, нарамилъ вждица за риба, азъ се бѣхъ запжтилъ къмъ рѣката. На срещния брѣгъ, близу до пѣсъчния насипъ, анакондата се бѣ навила около единъ дебелъ клонъ. Нѣколко мига следъ това се разви, изгуби се въ шубрака и пропѣлзя върху насипа. Главата ѝ се спрѣ близу до водата. За прѣвъ пжтъ сега я видѣхъ въ цѣлатъ ѝ голѣмина. Тѣлото ѝ бѣше великолепно изпъстрено отъ природата и свѣткаше подъ слънчевитѣ лжчи. Въ погледа ѝ имаше нѣщо зло. Той бѣше впитъ въ водата, и по цѣлото ѝ държание се виждаше, че тя очаква нѣщо.